

Pauline herhaaldelijk tot elkander. En daarna: „Nu moet de jongen al in de Roode Zee zijn. Wat zal hij het warm hebben! Is hij trouwens aan gewoon.”

Te Marseille zou kleine Huib van boord gaan, tezamen met zijn ouden geleider, een kennis van oom Antoine, en dan per spoor verder reizen. Een prentbriefkaart uit Parijs gaf uur en minuut van de aankomst te Amsterdam. En dus stonden, een mooien Mei-morgen, Huib en Pauline voor het contrôlehek op het perron en zagen hen daar eensklaps, bijna tegelijk, — ja-ja, dat zouden ze zeker zijn, die lange oude heer, wit, een zeventiger, met een jongetje... Een jongetje!... Naderbij, naderbij.... Nu dorsten ze elkaar niet meer aanzien, Huib en Pauline; hun adem stokte haast. Want dit was geen hollandsch kind, dat in het een of ander op Huib geleek, maar een door-en-door indisch, gorig bruin, zooals zijn vader was geweest, en met diens zelfde, wat schuwige oogen, vreemd strak toch en in zichzelf gekeerd. Op zijn ontroeringloos vale gezichtje veranderde niets, ook niet toen oom Huib hem bij een schouder greep en tegelijk een hand toestak, tante Pauline zich diep vooroverboog om te kussen zijn voorhoofd. Een weinig verdonkering van tint alleen, toen, na de joviale begroeting, meneer Deeleman zei: „het ventje had zich voorbeeldig gedragen onderweg, zoo bedaard — was nooit lastig geweest of ongeduldig. En een belangstelling dat hij getoond had in de draadlooze telegrafie en in de machinerie van het schip! 't Was iedereen opgevallen. Uren achtereen kon hij zitten turen naar het werk van den marconist op het bovendeck, of, beneden, naar het gladde voortwentelen der cylinders.

Vreemd, onwezenlijk klonk hun eenigszins geforceerd vroolijk stemmen-geluid over-en-weer in den zonnigen Mei-morgen en tusschen het groote stationsgedruisch. Beiden, Pauline en Huib, was het of er eigenlijk iets geheel anders gebeurde dan zij meenden of verwacht hadden. Dit het kind van Cootje — maar hoe is dat mogelijk, ging in Huib om. Intusschen was er vriendelijkheids- en vreugdebetoon. Van meneer Deeleman, die op zijn doorreis was naar Hilversum, moest hartelijk afscheid genomen — herhaaldelijk en ten dringendste bedankt werd hij, vluchtig een afspraak gemaakt; hij zou hen eens op komen zoeken, thans wachtte de eigen familie. Tot ziens dus! De trein reed af, men wuifde elkaar nog na...

„Ziezoo.... en ga jij nu met óns meê, Huib?” 't Was Pauline die het vroeg met haar warme tinteloogen. De jongen keek op, verbaasd. „Huib? Zoo heet ik niet,” zei hij indisch scherp en schor.

„Wat 's dat nou? Heet je geen Huib? En hoe dan wel?”

„Bertje.”

Nu boog zich ook Hoogland over hem heen, keek hem sterk in de oogen „Maarre.... zeg 'is.... je moeder zal je toch zeker wel Huib genoemd hebben?”